

Arrest

nr. 143 460 van 16 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 27 oktober 2014 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard en treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep dat ingediend werd tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest nr. 143 459 van 16 april 2015.

1.3. Op 27 oktober 2014 treft de verwerende partij een beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies)

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“ Aan de heer (...) wordt een inreisverbod voor 2 (twee) jaar opgelegd voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 10.10.2014, hem betekend op 16.11.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 25.08.2014”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker onder meer op, “Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: (...)

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoekster heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het haar opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij laat echter na om te motiveren waarom een termijn van 2 jaar wordt opgelegd. De loutere vermelding van 2° van het voormeld wetsartikel is geen motivering. Door te stellen dat verzoeker nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dat hij nog een aanvraag 9bis heeft ingediend, herhaalt verwerende partij alleen maar het feit dat er niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting.

Een loutere herhaling van het motief in andere bewoordingen kan bezwaarlijk als een voldoende motivering worden opgevat.

Het feit dat verzoeker een aanvraag 9bis heeft ingediend, vormt op zich geen verklaring voor de duur van het inreisverbod. Verzoeker heeft namelijk het recht om vanuit een illegaal verblijf een beroep te doen op het genoemde wetsartikel in een poging om zijn verblijf alsnog te regulariseren.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn¹.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Aangezien in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor twee jaar, werd de formele motiveringsplicht geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker verblijft namelijk sedert 2008 op het Belgische grondgebied, en heeft hier tijdens zijn verblijf een volledig nieuw leven opgebouwd. Verzoeker heeft in Marokko niets of niemand om naar terug te keren.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende of draagkrachtig is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.3. Kernbetoog van verzoeker is dat de motivering voor de duur van het inreisverbod niet draagkrachtig is.

2.4. De verwijzing in de motivering naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet betreft zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, de reden waarom er een inreisverbod wordt opgelegd. Dit hangt samen met de feitelijke motivering *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 10.10.2014, hem betekend op 16.11.2012.”* Dit gedeelte van de motivering vormt bijgevolg geen uitleg waarom er een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd.

2.5. Verder stelt de bestreden beslissing, *“Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.”*

2.6. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn redenering dat de in punt 2.5. vermelde motivering erop neerkomt dat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, zodat ook dit gedeelte van de motivering geen afdoende uitleg vormt waarom er een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Het betreft, zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, een herhaling van het motief dat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, maar in andere bewoordingen.

2.7. Ten slotte stelt de motivering nog, *“Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 25.08.2014”*. Ook hier kan verzoeker gevolgd worden in zijn betoog dat dit geen verklaring kan vormen voor de duur van het inreisverbod, aangezien hij *“het recht (heeft) om vanuit een illegaal verblijf een beroep te doen op het genoemde wetsartikel in een poging om zijn verblijf alsnog te regulariseren”*.

2.8. Gelet op het bovenvermelde dient te worden besloten dat de motivering voor de duur van het inreisverbod niet draagkrachtig is en dus een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht.

2.9. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Het is niet omdat de motivering van de bestreden beslissing driemaal het woord *“omdat”* bevat, dat de motivering voor de duur van het inreisverbod afdoende is. Voor wat betreft de verwijzing in de nota naar een andersluidend arrest van de Raad dient de Raad op te merken dat er in een continentaal rechtstelsel geen precedentenwerking uitgaat van een eerder geveld arrest. Ten slotte volstaat niet het blote verweer, *“Verzoeker kan niet gevolgd worden dat in casu niet gemotiveerd werd waarom gekozen werd voor een termijn van twee jaar en evenmin waar hij meent dat het onredelijk is te verwijzen naar de ingediende aanvraag 9bis.”*

2.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middelonderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA